

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O prietenie rodnică

Un mare învățat din vechime zicea că dintre toate bunurile pămîntești nici unul nu e mai desăvîrșit și mai statornic ca acela în care oamenii se înfrățesc prin virtutea prieteniei, devin necesari și folositori unii altora prin înțelegerea pe care o au unii față de alții, prin ajutorul reciproc dintre ei, prin prețuirea pe care și-o poartă și prin îndemnul și împintenirea pe care și-o dau unii altora în realizarea binelui obștesc.

Prietenia este aceea virtute care îți deschide perspective nebănuite într-o colaborare armonioasă și într-o înțelegere deplină pentru un viitor fericit și luminos. Căci după cuvîntul Scripturii: „Căutătura prietenească înveselește inima și o veste bună îngrașă oasele” (Pilde 15, 30). Numai oamenii virtuoși care se aseamănă în deprinderi și obiceiuri se leagă prin virtutea prieteniei!

Dacă prietenia dintre oamenii virtuoși este așa de frumoasă și de rodnică, cu atît mai mult prietenia dintre popoare. Poporul român și poporul rus — popoare vecine — au trăit în prietenie secole de-a rîndul, ca astăzi prietenia aceasta să fie și mai trainică și să dea roade și mai bogate.

Legăturile de prietenie între poporul nostru și poporul rus sînt vechi! Ele s-au manifestat prin sprijinul și ajutorul reciproc pe care și l-au dat cele două popoare încă din vremi îndepărtate de noi. Istoria ne este martoră că încă de pe timpul lui Ștefan cel Mare și Dimitrie Cantemir și pînă în vremurile noastre legăturile de prietenie dintre cele două popoare n-au încetat, nu s-au stins. Aceste legături vechi de prietenie constituie și azi temelia istorică a prieteniei romîno-sovietice.

În istoria mișcării revoluționare muncitorești din țara noastră se cunosc nenumărate acte de prietenie adîncă și de solidaritate cu Uniunea Sovietică, care pășea în avangarda omenirii, făurind primul stat al oamenilor muncii. Sprijinul și ajutorul multilateral acordat de Uniunea Sovietică țării noastre din 1944 încoace este o pildă grăitoare a legăturilor strînse de prietenie care au existat și există între țările noastre.

Minunatele succese ale oamenilor din Uniunea Sovietică sînt pentru oamenii muncii din țara noastră un exemplu viu pentru îndeplinirea cu succes a planului șesenal.

Strălucitele izbînzii din domeniul științelor și tehnicii sovietice, care s-au concretizat prin zborurile cosmonauților Gagarin și Titov, sînt o dovadă luminoasă a superiorității orînduirii socialiste față de sistemul capitalist. Planuri, pe care lumea nici măcar nu le putea visa înainte cu cîțiva ani, au devenit pentru popoarele Uniunii Sovietice realități vii, fapte îndeplinite.

O dovadă deosebit de grăitoare a legăturilor frățești dintre poporul român și poporul rus o constituie vizita guvernamentală a R.P.R. în frunte cu dl. Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R. Acea vizită a constituit o manifestare puternică a legăturilor de prietenie frățească romîno-sovietică și o contribuție la întărirea legăturilor dintre țările lagărului socialist.

Vizita pe care ne-a făcut-o între 14—16 oct. 1961 pilotul cosmonaut maiorul Gherman Stepanovici Titov, Erou al Uniunii Sovietice, este iarăși o dovadă luminoasă a prieteniei romîno-sovietice. Pentru oamenii muncii din țara noastră, pentru locuitorii orașelor pe care le-a vizitat, ca și pentru întregul nostru popor, vizita cosmonautului Gherman Stepanovici Titov a constituit o ocazie fericită de a ne manifesta sentimentele noastre frățești și dragostea noastră fierbinte pentru marele popor sovietic.

Eforturile depuse de Uniunea Sovietică pentru cauza păcii însușesc azi mai mult decît oricînd pe toți oamenii muncii din țara noastră în lupta lor pentru împiedicarea izbucnirii unui nou război, pentru îndeplinirea dezarmării generale și totale, pentru cauza socialismului și a păcii.

Nu numai în luna prieteniei romîno-sovietice (7 octombrie—7 noiembrie) ci întotdeauna poporul nostru își manifestă sentimentele sale de sinceră și adîncă prietenie și dragoste, pe care le nutrește față de popoarele Uniunii Sovietice, bastion neclintit al păcii și al securității popoarelor.

Poporul nostru este pe deplin convins că nu are astăzi un alt prieten mai adevărat, mai dezinteresat și mai devotat decît poporul sovietic care ne-a stat într-ajutor ori de cîte ori a fost lipsă!

Din toate cele spuse rezultă clar pentru ori care dintre noi însemnătatea prieteniei romîno-sovietice. Toți avem datoria să

cultivăm această prietenie, s-o adîncim și s-o întărim prin dragostea și prețuirea pe care trebuie s-o manifestăm ori de cîte ori avem prilejul față de marea țară a socialismului, precum și față de oamenii muncii sovietici și față de înfăptuirile lor mărețe! Prietenia romîno-sovietică constituie pentru viitor un izvor nesecat de roade îmbelșugate pe drumul păcii, al prieteniei între popoare, pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului în țara noastră!

Al. Moisiu

SERBAREA PRIETENIEI

La 3 noiembrie 1961 a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar-Sibiu o serbare închinată prieteniei romîno-sovietice, la care au participat I. P. C. Traian Belasçu, vicar arhiepiscopesc, P. C. rector S. Vlad, profesorii de teologie, personalul administrativ de la Consistor și studenții teologi.

Deschizînd serbarea, P. C. rector S. Vlad arată însemnătatea prieteniei romîno-sovietice. Cînd întreaga țară își manifestă prin festivități, mitinguri, conferințe, prietenia față de poporul sovietic, cel mai bun și mai apropiat vecin și frate al poporului nostru, Centrul arhiepiscopesc este prezent la aceste manifestări cu tot sufletul.

Urmează trei bucdăi corale, dintre care două sovietice, executate de corul studenților teologi, condus de Pr. Gh. Șoima.

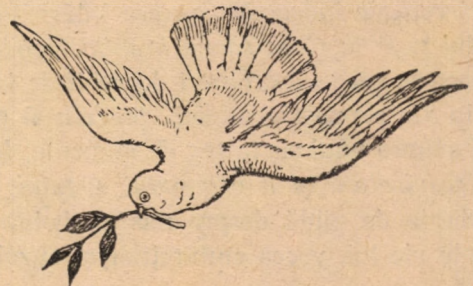
Pr. lector CH. PISTRUI, după ce vorbește despre luna prieteniei romîno-sovietice, prezintă marile realizări ale Uniunii Sovietice, descriînd excursia ce a făcut-o la Kiev, Leningrad și Moscova, timp de 6 zile (în august 1961). Conferința — care a durat o oră — a trecut prin fața ascultătorilor chipul măreț al vieții celei noi, cu construcțiile ei, cu progresele ei economice și culturale, cu oamenii ei, cu respectul ei față de monumentele de artă ale trecutului, etc.

În încheiere arată cum prietenia romîno-sovietică se întărește prin cunoașterea realizărilor constructorilor comunismului și cum toate contribuie la întărirea păcii în lume.

Aplauze vii au dovedit că cuvîntul Pr. Ch. Pistrui a mers la inimă.

A fost o manifestare de caldă prietenie față de poporul sovietic, care pășește în fruntea luptei pentru pace și progres social.

N. M.

Cartea sănătății

După viață, sănătatea este desigur a doua neprețuită comoară pe care o avem. Prin propria noastră experiență ne-am convins de acest lucru desigur mulți dintre noi. Ne gândim la cei care au gustat din durerile și neajunsurile lipsei de sănătate.

Cînd sîntem sănătoși, sîntem senini, voioși și, mai ales, toate forțele noastre de muncă sînt întregi; muncim cu spor acolo unde sîntem rînduiți fiecare.

Grija pentru sănătatea oamenilor muncii în Țara noastră este la loc de frunte. Așa se face că în perioada anilor 1956—1960 „cheltuielile pentru învățămînt, cultură, ocrotirea sănătății, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii și alocații pentru copii însumează peste 55 miliarde lei”. Numărul paturilor de spital a crescut de la 30.812 în 1938 la 96.435 în 1959. De asemenea, tot în 1959 activau în rețeaua sanitară cam 24.000 medici, adică un medic la 769 locuitori, față de un medic la 1895 locuitori în 1938, prevăzîndu-se ca în 1965 să fie un medic la 700 locuitori, iar pentru un medic să existe 3 cadre medii, situîndu-ne astfel, din acest punct de vedere, printre primele țări din lume.

Dar nu numai atît, ci prin conferințe, reviste, cărți și alte mijloace, cetățenii sînt formați ca ei înșiși să preîntîmpine și să ocolească bolile, accidentele și orice le-ar putea periclita sănătatea, și cum să-și întărească sănătatea și capacitatea lor de muncă. Pentru un astfel de scop s-a tipărit și volumul al cărui titlu este pus în fruntea acestor rînduri: „Cartea sănătății”, apărută nu de mult în librăriile noastre. Cartea este tradusă din limba rusă, fiind scrisă de un grup de 30 colaboratori, cu toții profesori și cercetători de la Institutul de Igienă din Leningrad și de la Institutele de cercetări din Moscova, avînd 551 pagini.

Această carte urmărește mai ales „ca fiecare cetitor să cunoască legile desfășurării vieții organismului uman, să învețe să aprecieze sănătatea, să se îngrijească de sănătatea sa și a familiei sale ... ca fiecare cetățean să învețe și să înțeleagă ce este vătămător și ce este util pentru sănătatea sa, pentru ca, sfătuiindu-se cu medicul, să-și elaboreze singur reguli de igienă personală, de călire, de alimentație sănătoasă, un regim corect de muncă și odihnă, bazat pe datele științei contemporane”.

Acest lucru se și realizează prin cele XVI capitole pe care le cuprinde această valoroasă lucrare, ca: *Viața și alcătuirea corpului omenesc*, unde se vorbește despre celule, țesuturi și organe, de ce corpul omului sănătos are totdeauna o temperatură constantă, soarta alimentelor în corpul omenesc, respirația, circulația sîngelui, sistemul nervos, secreția internă, mișcările, etc.; *Munca creatoare și odihna organizată* — baza sănătății, de unde reținem că munca este necesară pentru dezvoltarea multilaterală a omului și întărirea sănătății, de unde provine energia necesară pentru activitatea mușchilor, de ce obosem, atenția și memoria, locul de muncă, poziția la lucru, iluminatul, însușirea procesului de muncă să se facă treptat, să lucrăm ritmic, avantajele odihnei active, cum să ne folosim concediul de odihnă și altele; *Cultura fizică și sportul întăresc sănătatea*, capitol în care sînt descrise principalele sporturi care se practică și în țara noastră; *Călirea prin aer, apă și soare*, în care se dau interesante îndrumări asupra întăririi organismului nostru; *Cum să ne hrănim*, capitol de asemenea bogat în îndrumări deosebit de importante în viața noastră zilnică, precum și considerații asupra unui șir întreg de alimente; *Igiena căilor respiratorii și a organului auzului*, unde se vorbește de pildă despre nas și bolile mai frecvente ale lui, vocea cîntăreților și auzul mu-

zical, influența dăunătoare a zgomotului asupra întregului sistem nervos și în special „asupra terminațiilor nervului auditiv din urechea internă”; *Păstrați vederea*, cu indicații asupra îngrijirii ochilor; *Dinții sănătoși*; *Ingrijirea pielii*; *Imbrăcămintea igienică*; *Igiena locuinței*, capitol în care se arată de ce este necesar să aerisim camerele de locuit, praful și microbii din aerul locuinței, cum să aerisim, cum să dereticăm, încălzitul, cum să răcim aerul din locuință, igrasia, lumina solară în locuință, cum să folosim lumina electrică și aparatele electrice, mobilierul în camerele de locuit, combaterea insectelor dăunătoare și a rozătoarelor, liniștea și confortul în locuință, etc.

Tot în această carte mai întîlnim capitolele: *Copilăria sănătoasă și fericită*. *Primii trei ani de viață*, în care, după ce se arată ocrotirea mamei și copilului în țara noastră, se vorbește despre regimul de zi din primele luni de viață, îmbăierea sugarului, îngrijirea pielii sugarului, înfășatul copilului, îmbrăcămintea pentru copii la diferite vârste, călirea, copilul trebuie să facă multe mișcări, laptele de mamă cel mai bun aliment în primul an de viață al copilului, alăptarea, bolile mai des întîlnite la copii și alte prețioase informații din viața copiilor; *Igiena femeii*; *Pentru o bătrînețe activă, pentru o viață îndelungată*; *Alcoolul și tutunul sînt vătămătoare sănătății*, capitol de asemenea foarte instructiv la care cei

ce folosesc alcoolul și tutunul este bine să ia seama cu toată seriozitatea, întrucît amîndouă aceste „năravuri” — cum sînt numite în popor, pe lângă că periclitează sănătatea celor în cauză și, uneori, și a celor din jur, au simțitoare urmări și asupra capacității lor de muncă; *Despre boli* este ultimul capitol al cărții în care, după ce se vorbește despre forțele de apărare ale organismului și prevenirea bolilor, cauzele îmbolnăvirii, sistemul nervos și boala, microbii și omul, vaccinurile ne apără de boli, medicamentele antimicrobiene și altele —, se menționează principalele boli ale oamenilor, ca: nevrozele, boala hipertensivă și arteroscleroza, reumatismul, gastrita și boala ulceroasă a stomacului și duodenului, obezitatea (îngrășarea), cancerul, tuberculoza, bolile infecțioase, bolile provocate de viermi intestinali și altele, arătîndu-ni-se felul cum le putem evita, precum și primul ajutor pe care ni-l putem da, în caz de îmbolnăvire, pînă la soșirea medicului.

Precum se vede „Cartea sănătății” își merită pe deplin numele, pentru că ea constituie într-adevăr un izvor de sănătate pentru toți cei care zăbovesc asupra ei cu gîndul de a învăța cît mai mult din cuprinsul său. Avînd în vedere deci sfaturile prețioase pe care această carte ni le dă, este bine ca ea, pe cît se poate, să nu lipsească din casa niciunui credincios de-al nostru.

Gh. Papuc

La 150 ani

Cuvînt de recunoștință

Anul acestă Institutul Teologic a împlinit 150 ani de existență. Clădirea aceea albă, modestă și frumoasă, reprezintă în cultura teologică romînească o tradiție de învățatură, iar cei 150 de ani pe care îi serbează constituie o avere morală obștească, pentru toți preoții și credincioșii din Ardeal.

Un Institut Teologic atît de „bătrîn” are misiunea să pregătească în fiecare an o serie nouă de „Licențiați în Teologie”, și să păstreze duhul ortodoxiei și să mențină un anumit tip de teologie, ridicat prin conștiința sa mai sus de îndeplinirea pură și simplă a programei analitice, și să formeze buni cetățeni ai Republicii Populare Romîne.

Ucenicii ieșiți din această școală vor sta mîine în fruntea credincioșilor și trebuie să-i povățuiască pe credincioși spre bunele orînduiri, dîndu-le sfaturi folositoare în toate domeniile vieții.

Un Institut Teologic este ca o ființă vie, care crește cu timpul, cu viața și cu oamenii și care își formează pe încetul, în această creștere, un spirit distinct.

Această școală teologică, prin vechimea ei, prin bunul ei nume, prin tradiția ei de muncă, a reușit să păstreze timp de un veac și mai bine, acea tinută frumoasă, care pornește din conștiința unei misiuni.

Această tinută, „Institutul Teologic de grad Universitar” din Sibiu n-a pierdut-o niciodată, ci printr-un adevărat spirit de familie, a transmis-o tuturor generațiilor care au învățat carte pe băncile lui.

Ar trebui ca aceste vorbe „spirit de familie” să fie luate în înțelesul lor exact. Cred într-adevăr că există o legătură familiară între toți foștii studenți ai Institutului Teologic din Sibiu, căci, indiferent de vîrstă și de timp, rămîne un fond inalterabil de amintiri comune, ce se leagă nu numai de figura cine știe cărui profesor rămas legendar, și a cărui faimă persistă și astăzi, dar mai ales se leagă însăși de acea emoționantă clădire, cu zidurile albe, cu porțile ei înalte de lemn negru, cu ferestrele mari, cu mica grădină plantată cu tei...

Zidurile școlii le poți vedea oricînd, sînt ace-

leași, cu toate că au suferit multe înnoiri, datorită bunei conduceri, dar sufletul școlii, adică profesorii, aceia care au revărsat lumină de pe catedră, în sufletele noastre tinere și pline de ideal, nu mai sînt toți prezenți la această aniversare.

Unii s-au pensionat, iar alții au adormit întru Domnul.

Unul dintre aceștia a fost Profesorul și Mitropolitul Nicolae Bălan, care își doarme somnul sub cupola de la Mănăstirea Brîncoveanu din Simbăta de Sus.

Mitropolitul Nicolae Bălan, ca fost Profesor, a iubit mult Institutul Teologic din Sibiu, de care a avut o grijă deosebită. În timpul cît era Mitropolit a dat fonduri însemnate, pentru construirea și înzestrarea Bibliotecii Mitropolitane și Capelei, pe care a înzestrat-o cu un iconostas vechi de o deosebită valoare istorică și artistică, și a ajutat pe studenții buni și lipsiți de mijloace materiale.

Ca profesor, Nicolae Bălan făcea lecții strălucite. Totdeauna la curent cu ultimele progrese ale științei teologice, chestiunile cele mai grele le expunea cu o claritate și un talent didactic impresionant. Studenții admirau la el siguranța gîndirii, precizia ideilor, claritatea și eleganța vorbirii.

Prin lucrările sale, prin devotamentul și credința în știința teologică, prin dragostea de Institutul Teologic din Sibiu, și-a cîștigat recunoștința noastră pentru totdeauna.

Acolo în mormîntul unei mănăstiri, unde își doarme somnul, îl caută profesorii și foștii studenți, să-i ceară și acum sfaturi și îndemnuri duhovnicești. Și parcă de sub lespedea de marmoră, ne vorbește tuturor preoților și foștilor studenți să-l iubim pe Dumnezeu și să ascultăm de mai marii noștri.

Peste toate aceste figuri și peste atîtea altele, cîte se desprind viu dintr-un trecut, care mi se pare în același timp foarte vechi și foarte apropiat, peste toate aceste amintiri, care se pierd în cei 150 de ani ai școlii, „Institutul Teologic” din Sibiu rămîne mereu același, să ducă mai departe nobila lui chemare de a pregăti slujitori ai altarelor și a-i îndruma în duhul Ortodoxiei, în credincioșie față de Biserică și față de Patrie.

Pr. Nicolae Toderici

Pe drumul păcii

Stăruința pentru pacea lumii este o chemare de prim ordin în zilele noastre. S-a scris și s-a vorbit mult despre ea, dar orice cuvânt pentru pace nu este de prisos. El trebuie să pătrundă adânc în sufletul și conștiința fiecăruia, să devină parte deplină din ființa lui, să-i dicteze în orice clipă faptele lui, să odrăslească în credincios faptele dragostei creștine. Așa este creștinește și făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema (Matei 5, 9).

Aceste îndemnuri stau la baza Mișcării creștine pentru pace de la Praga, care de mai bine de trei ani de zile se străduiește să vestească principiile păcii creștine față de aceia, care deși în Apus își mai zic și creștini, dar nu vor să fie totodată și făcători de pace, ci de război atomic.

În iunie 1961 s-a ținut la Praga prima mare întrunire pancreștină din lume pentru pace, cu 680 delegați din Răsărit și Apus. Acolo cu toții erau de acord să fie împreună solii păcii către lume.

Cu constatarea acestei misiuni s-a ocupat recent ședința Comitetului de lucru a Mișcării creștine pentru pace, la Praga, în zilele de 25—29 octombrie. S-au întrunit acolo cei 16 membri ai comitetului cu cei 5 membri ai secretariatului internațional al Mișcării, ortodocși și evanghelici, din cinci state răsăritene și 4 state apusene. Ei s-au sfătuit asupra celor realizate pînă acum de Mișcare și asupra celor ce mai trebuie realizate în viitor.

Ecourile întrunirii pancreștine din iunie se constată în lumea întreagă și Mișcarea creștină este acum o parte din conștiința creștină mondială. Aceasta obligă ca membrii ei să depună eforturi și mai stăruitoare, urmînd linia cea bună a Evangheliei Mîntuitorului și sprijinind cu în-suflețire străduințele popoarelor pentru pace, colaborare și înțelegere, cu refuzul războiului, al armelor nucleare și al dușmăniilor internaționale.

În acest scop Comitetul de lucru al Mișcării creștine pentru pace a stabilit și un plan frumos de activitate pe anul viitor 1962 ca să poată rămîne și pe mai departe lumina conștiinței creștine spre pacea mondială și să poată influența și convinge în bine pe cît mai mulți spre același țel al păcii comune în lume.

Buna înțelegere între delegați chiar în probleme grele a dovedit că nu este în viață problemă care să nu poată fi discutată și lămurită prin tratative directe și sincere.

În fața creștinilor mai stă acum și marele congres al Consiliului ecumenist al bisericilor de la Geneva, care se întrunește între 18 noiembrie și 6 decembrie la Delhi în India. Ostili într-o vreme din trecut față de problemele păcii, puse de ostentori răsăriteni, pentru că apusenii se mișcau în cadrul politicii americane, în timpul din urmă însă ecumeniștii își dau seama de necesitatea colaborării lor cu Bisericile ortodoxe și cu Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, care la Delhi vor spune un cuvânt apăsător.

Pentru toate aceste străduințe bune, delegații ortodocși la Praga, la ședința comitetului de lucru, au ridicat rugi de mulțumire și cerere către Dumnezeu și Mîntuitorul Hristos, ca să le sprijine și pe mai departe ostenele păcii, la o sfîntă liturghie din Catedrala Sf. Ciril și Metodie de la Praga, din Duminica de 29 octom-

brie. În sobor erau I. P. S. Mitropolit Ioan al Pragăi, I. P. S. Arhiepiscop Nicodim din Moscova, p. prot. B. Aleș și prof. M. Șesan. Rugăciunea Domnească a fost cîntată românește de prof. Vera Mora.

Apoi, aceeași delegați ortodocși și cu frații evanghelici au participat la instalarea patriarhului bisericii cehoslovace M. Noyak.

Cu această ocazie s-a simțit bine cît de îndrumătoare este Evanghelia Domnului, cînd îndeamnă pe frați să fie împreună, în duh și dragoste.

Prof. M. Șesan

ȘTIRI

In octombrie 1961 Consiliul Păcii din R. D. Germană a distins cu „Medalia păcii” pe episcopul evanghelic Dr. Freusberg din Erfurt, care a implinit vîrsta de 80 ani, cinstind’astfel străduințele sale pe linia păcii. Episcopul a mulțumit pentru cinstirea ce i s-a acordat și a asigurat că va face tot ce stă în puterile lui ca pacea să se mențină și să se întărească. Creștinul — a zis episcopul — nu trebuie să stea deoparte sau să meargă pe căi greșite. El trebuie să fie alături de toți oamenii cinstiți un luptător pentru pace.

La sfîrșitul lui octombrie 1961 Comitetul pentru problemele internaționale al Bisericii Unite din Canada s-a pronunțat pentru începerea de tratative imediate pentru rezolvarea problemei germane. Statele Unite ale Americii trebuie să se îndrepte spre reglementarea problemei germane prin tratative. *

La mîningul de masă, organizat la Londra în 29 oct. 1961 de „Comitetul celor 100”, lordul Bertrând Russel, preotul Michael Scott și alți vorbitori au cerut cu hotărîre reglementarea tuturor problemelor internaționale litigioase pe calea tratativilor. *

Conferințele de orientare ale preoțimii din topopiatele Arhiepiscopiei, ținute în noiembrie 1961, au avut ca temă: Realizările luptei pentru pace în 1961. Ele au prilejuit o trecere în revistă a acțiunilor pentru pace pe plan internațional și pe plan intern, ca și a contribuției aduse de Mișcarea creștină pentru pace și de Biserica noastră în această privință. Slujitorii altarelor au luat atitudine împotriva imperialiștilor ațîțători la război, pentru coexistență pașnică și rezolvarea problemelor internaționale prin tratative. Ei s-au angajat să sprijinească lupta pentru pace prin o acțiune susținută și hotărîtă.

Consfătuire pan-ortodoxă

In insula Rodos (Grecia) a avut loc în octombrie 1961 consfătuirea reprezentanților Bisericilor ortodoxe. S-au discutat și s-au fixat acolo temele ce urmează să fie supuse unui prosinod ecumenic. Aceste teme cuprind multe probleme, care așteaptă să fie rezolvate prin hotărîrea unui sinod ecumenic, sinod al întregii Biserici ortodoxe: teme dogmatice, liturgice, de drept bisericesc, etc.

Biserica Ortodoxă Romînă a fost reprezentată printr-o delegație formată din: I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei — conducătorul delegației —, P. S. Nicolae al Aradului, P. C. pr. Liviu Stan și d. N. Chițescu, profesori la Institutul Teologic Universitar — București.

Discuțiile la consfătuire au arătat unitatea tuturor Bisericilor Ortodoxe și au dus la rezultate bune. Ea a dat totodată și un Apel pentru pace,

prin care Bisericile Ortodoxe cheamă pe toți creștinii să lupte ca pacea să înlătore primejdia războiului, ca să se implinească chemarea cerească: „Pe pămînt pace”.

Delegația noastră s-a prezentat la un nivel superior, ridicînd prestigiul Bisericii Ortodoxe Romîne în cadrele Ortodoxiei. Ea a reprezentat teologia romînească, care pășește pe calea dreptei-credințe și a năzuințelor nobile ale popoarelor spre pace și progres.

S-au adevărit la Consfătuirea aceasta cuvintele Mîntuitorului: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sînt și Eu”. N.

Colinde de după 1907

După răscoala din 1907 poetul O. Goga publică în 1909 o Colindă proprie, în care impută Domnului că-i lasă pradă exploatării bogăților pe cei ce slujesc slujba satului, țarina bogatului, pajura-mpăratului; pe toate ogoarele își trudesco picioarele, toate săptămînile își ostenesco mîinile ca la sfîrșit de an să-și vadă rodul muncii furat de exploataorii lor, încît sînt siliți a-1 primi pe Moș Crăciun cu tînguirea:

La casa de om sărac s-a gătat făina-n sac și n-avem să-ți dăm colac!

Anul următor revista Răvașul (Cluj 1910, p. 384), publica o colindă din popor contra exploatării săracilor de bogați:

Coborît-a, coborît-
Dumnezeu pe-acest pămînt,
De Sinpetru însoțit,
La văzut și-adeverit;

Ca să vadă cu ochii
Cum se poartă oamenii:
Ce fac domnii cu iobagii
Și bogații cu săracii.

Ajuns-au pe înserat
La casa de om bogat
Și intrînd au întreat:
„Gata-i cina de cinat?”

— „Cina-i gata, nu-i de voi,
Numai de bogați ca noi!
Nu de săraci ca voi doi,
Desculți, prăfuiți și goi!”

Drumeții sînți au oftat,
Spre altă cas-au plecat,
La casa săracului
Din capătul satului:

— „Om sărac, aveți de cină?”
— Avem, avem, cam puțină,
Dar vom mai împrumuta
Și puteți cu noi cina!”

Zis-a Domnul, mînios:
— „Ce vezi Petre-n sus și-n jos?”
— „Văd în sus lucru frumos
Și-n jos lucru urcios:

Jos casa bogatului
Din mijlocul satului
E-n mijlocul iadului,
Arde-n para focului.

Sus casa săracului
Din capătul satului
E deasupra cerului
În mijlocul raiului”.

În felul acesta își arată poporul revolta împotriva bogăților și vrerea ca bogații să fie pedepsiți și săracii să ajungă la o viață mai bună.

...Ajuns-am vremea, în care muncitorii din uzine și de pe ogoare făuresc prin munca lor viața fericită, pe care au visat-o și pentru care au luptat și suferit înaintașii lor. Bogătașii nu mai sînt. Puterea lor a pierit. Iar viața cea nouă crește mereu. Ea e apărată și înălțată de brațe tari și inimi înflăcărare.

Șt. Lupșa

Nașterea Domnului

Iară Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos așa a fost, că „în zilele acelea a ieșit poruncă de la cezarul August, să se înscrie toată lumea... Deci s-au dus toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa...

S-au suit atunci și Iosif din Galileia, din cetatea Nazaret în Iudeia, la o cetate a lui David, care se chema Vifleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David — ca să se înscrie cu Maria, logodnica sa, care era grea.

Dar pe când erau ei acolo, Mariei i-a venit vremea să nască și a născut pe Fiul său Intiul născut, L-a înfășat și L-a culcat în iesle, pentru că ei n-au avut loc în casa de oaspeți.

În partea aceea însă erau niște păstori, care mîncau pe cîmp și străjuiau cu rîndul împrejurul turmei lor. Dar iată a stătut înaintea lor un înger al Domnului și slava Domnului a strălucit peste ei și s-au spăimîntat foarte tare. Ingerul însă le-a zis:

„Nu vă temeți! Că iată vă vesteșc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta va fi semnul: veți găsi culcat în iesle un prunc înfășat”.

Atunci deodată s-a arătat împreună cu îngerul o mulțime de oaste cerească, care marea pe Dumnezeu și zicea:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăvoire!”.

Îndată însă cum s-au dus îngerii de la ei la cer, păstorii au zis unul către altul:

„Să mergem pînă la Vifleem și să vedem ce s-a făcut cu cuvîntul acesta, pe care ni l-a vestit Domnul”.

Și au venit de grabă și au găsit pe Maria, și pe Iosif și pruncul culcat în iesle. Și văzîndu-l, au spus ceea ce li se grăise despre pruncul acesta. Și toți cei ce au auzit s-au mirat de cele ce au grăit păstorii către dinșii. Iară Maria păstra toate cuvintele acestea, punîndu-le la inima sa.

Apoi s-au întors păstorii la turma lor, mărînd pe Dumnezeu pentru toate cele ce au ziseră și văzuseră, după cum li se spusese.

Iară cînd s-au împlinit opt zile, ca să taie împrejur pe prunc, i s-a pus numele Iisus, care i se dăduse de înger, înainte de a se zămîsli El în pîntecele mamei Sale” (Luca 2, 1—21).

„Iară după ce s-a născut Iisus în Vifleemul Iudeii, în zilele regelui Irod, iată au venit la Ierusalim niște magi de la răsărit și au zis:

„Unde este regele Iudeii, Cel ce s-a născut, căci am văzut steaua Lui la răsărit și am venit să ne închinăm Lui?”.

Auzînd acestea regele Irod, s-a tulburat și împreună cu el și tot Ierusalimul. Și adunînd pe toți arhierii și cărturarii poporului, i-a întreat: „Unde este să se nască Hristos?”.

Iară ei au răspuns:

„În Vifleemul Iudeii, căci așa s-a scris, prin prorocul”.

...Atunci Irod chemînd în ascuns pe magi, a cercat să afle cu amănuntul, de la ei, în ce chip s-a arătat steaua. Apoi trimițîndu-i la Vifleem, le-a zis:

„Duceți-vă și cercetați cu amănuntul despre prunc și de-l veți afla, să mă vestiți și pe mine, ca să viu și eu, să mă închin lui”.

Iară ei ascultînd pe regele, au plecat. Și iată steaua, pe care o văzuseră la răsărit, mergea înaintea lor pînă ce ajunse și se opri deasupra locului, unde era pruncul. Și văzînd ei steaua, s-au bucurat foarte mult. Și intrînd în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama lui; și căzînd i s-au închinat; și deschizîndu-și vistieriile lor, i-au adus daruri: aur, tămîie și smirnă. Apoi primînd știri în vis să nu se mai întoarcă pe la Irod, s-au dus pe altă cale în țara lor” (Mt. 2, 1—12).

Așa s-au împlinit prorociile despre venirea în lume a Domnului nostru Iisus Hristos. Atît

prorociile cit și chipul în care s-a intrupat și s-a născut Mîntuitorul Hristos, arată că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, sau Crăciunul, se serbează în fiecare an la 25 decembrie.

D. Călugăr

Întîlnirea cu Iisus¹

Iar Simon Petru, văzînd, a căzut la picioarele lui Iisus zicînd: Ieși de la mine că om păcătos sînt Doamne!

Luca 5, 8.

Minunată este clipa aceasta a întîlnirii lui Simon, cu Iisus! Iisus, urcîndu-se în corabia lui Simon, propovăduiește mulțimilor. Apoi zice lui Simon să depărteze corabia la adînc și să arunce mreșile pentru pescuit. Simon nu crede că va prinde ceva. Totuși face voia lui Iisus. Și iată — după ce toată noaptea n-au prins nimic — acum se rupeau mreșile de mulțimea peștilor, încît Simon cheamă în ajutor pe Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei. Și s-au spăimîntat toți și au înțeles că stau în fața Domnului. Cutremurat de aceasta Simon cade la picioarele lui Iisus și mărturisește: „Om păcătos sînt!”. Doamne nu sînt vrednic să staj la mine, nu sînt vrednic de darul și binecuvîntarea Ta — căci om păcătos sînt!

În fața puterii și a măreției divine, ce s-a arătat în Iisus Hristos, Simon se simte neputincios și nevrednic. Și stă zguduit, pînă în adîncul ființei lui. Iar Iisus, văzînd smerenia lui, a zis: „Nu te teme. De acum vei pescui oameni”, adică vei fi ucenicul Meu. Și el lăsînd toate a mers după Dînsul.

Un ucenic al lui Hristos poate deveni asemenea lui Simon după pescuirea minunată. El nu se laudă cu virtuțile lui, nici nu se socotește vrednic de darul primit, ci zice: Ieși de la mine, Doamne, că om păcătos sînt — nu sînt vrednic de darul ce mi l-ai dat. Poate că și Simon pînă atunci — ca orice om de treabă — se va fi socotit că e bun, că e drept și va fi judecat pe alții, așa cum facem și noi. Dar acum, cînd stă față în față cu Iisus — își dă seama că nu e bun ci păcătos, că n-are dreptul să judece pe alții de vreme ce el însuși este păcătos și nevrednic. Acum nu mai vede pe alții, ci se vede pe sine și zice: Om păcătos sînt! Da, acesta este adevărul: nu sînt un drept, ci un păcătos, nu sînt mai bun ca alții, ci nevrednic de darul Domnului.

Numai atunci cînd te lepezi de părerea că ești drept și ajungi să te vezi nevrednic și păcătos pe tine însuși, începi să pășești pe urmele lui Iisus și simți pe Iisus lîngă tine, cu bunătața și mila Lui cea dumnezeiască. Doar Mîntuitorul însuși a zis că a venit nu pentru cei dreți ci pentru cei păcătoși, că nu cei sănătoși ci cei bolnavi au nevoie de doctor. Cine se crede drept — acela e departe de Mîntuitorul. Aproape de El e cel ce se socotește nevrednic și cu cît te apropii mai mult de El cu atît te vezi mai nevrednic.

Să rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos să înlătore vîlul amăgirii de pe ochii sufletului, prin care ne socotim dreți și condamnăm pe alții ca păcătoși, și să ne lumineze cugetul ca să vedem clar că în fața lui Dumnezeu — toți sîntem păcătoși, dintre care cel dintîi păcătos sînt eu, cum zice Sf. Apostol Pavel. Să recunoaștem, cu zdrobire de inimă: Da, Doamne, om păcătos sînt! N-am dreptul să judec pe alții, să-i condamn, ci mă judec pe mine însumi și mă văd nevrednic de tine, nevrednic de iubirea Ta, de darul Tău.

Aceea va fi clipa cînd ne vom schimba din ucenic închipuiți, în ucenici adevărați ai Domnului. Și vom avea fericirea să auzim cuvintele Lui: Vino după Mine, că Eu n-am venit pentru cei ce se cred dreți, ci pentru cei ce se recunosc pe sine păcătoși și însetează după dreptate. Amin!

Pr. Prof. N. Mladin

¹ Predică la Duminica 18 după Rusalii.

Irmosul Nașterii Domnului

Suflete al meu mărește
Cîntați neamuri pămîntești,
Pe ceea ce-i mai slăvită
Decît oștile cerești.

Taină străină, slăvită,
Văd, ce nu s-a pomenit,
Tron de heruvimi, Fecioara,
Peștera, un cer slăvit.

Ieslea, e sălășluire,
Întru care s-a culcat
Cel neîncăput de lume
Dumnezeu adevărat.

Și cuprinși de bucuria
Nașterii, noi azi venim,
Pe Hristos Mîntuitorul,
Lăudîndu-L, să-L slăvim.

Pr. Al. Gherghel

Colind

Pe cărarea cîmpului ... florile d-albe...

Merge Maica Domnului ... florile d-albe...

Florile îi rid frumos ... florile d-albe...

Ingeri-I cîntă duios, ... florile d-albe...

Soarele O încunună ... florile d-albe...

I se pleacă mîndra lună ... florile d-albe...

Păsărele I se-nchină ... florile d-albe...

Cărarea-i numai lumină ... florile d-albe...

Domnul din cer o privește ... florile d-albe...

Și cu dragoste-I zimbește ... florile d-albe...

Vină Eva de privește ... florile d-albe...

Tu Adame dănțuiește ... florile d-albe...

Că blestemul s-a sfîrșit ... florile d-albe...

Blîndețea l-a biruit: ... florile d-albe...

Fiul Tatăl iubit ... florile d-albe...

Maicii Sfînte dăruit, ... florile d-albe...

Cu-al lui dulce gîngurat ... florile d-albe...

Bucurie-a rourat ... florile d-albe...

Evă nu te tîngui ... florile d-albe...

Paradisul nu-l jeli ... florile d-albe...

Dacă el ți s-a închis ... florile d-albe...

Cerurile s-au deschis ... florile d-albe...

— Pe cărarea cîmpului ... florile d-albe...

Merge Maica Domnului ... florile d-albe...

Înspre poarta Cerului ... florile d-albe...

Suie scara Raiului ... florile d-albe...

Pr. P. Sălăjeanu

† Preotul Gheorghe Dănilă

După o scurtă, dar grea, suferință în dimineața zilei de 4 oct. 1961 a trecut pragul veșniciei octogenarul preot Gh. Dănilă din parohia Boiu, protopopiatul Sighișoara.

Născut în Ighiu-Alba (reg. Hunedoara) la 23 aprilie 1879 din părinți țărani — Ioan și Raveca — și-a făcut studiile liceale la Blaj, iar Seminarul teologic-pedagogic Andreian din Sibiu l-a absolvit în 1900. Prin „punerea mîinilor” mitropolitului Ioan Meșianu a primit harul preoției în 1903. Între anii 1900—1903 a slujit ca învățător în com. Miluan reg. Cluj și în Boiu, iar restul anilor vieții i-a consacrat slujirii Altarului și credincioșilor din parohiile Bachnea cu filia Bernade — Tirnăveni (14 ani) și Boiu (44 ani).

Slujba prohodului a fost plinită de un sobor de preoți, avînd în frunte pe prot. Dobre Sabin, în ziua de vineri, 6 octombrie.

În panegiricele rostite de P. C. Părinte Protopop Dobre și de părintele Dumitru Ionescu, în cuvinte calde și adînc simțite s-a conturat limpede figura Părintelui Gh. Dănilă, arătîndu-se în același timp munca sa neobosită pusă în slujba Bisericii și a credincioșilor pe care i-a păstorit și i-a iubit cu sacru devotament.

Deneș Iuliu, preotul reformat, aduce omagiul său și al credincioșilor maghiari din loc familiei greu încercate, văduvei preotese Ana și celor 7 copii, prin moartea pîn. Dănilă.

Bunul Părinte Ceresc să-i așeze sufletul în ceata celor dreți! Preot Dumitru Ionescu